

РЕШЕНИЕ

№ 37439

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4954** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.8, чл.9 и чл.75 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Е. Х. ЛНЧ [ЕГН], гражданка на И. срещу РЕШЕНИЕ №3252 от 23.04.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски Съвет (МС), с което по чл. 75, ал. 1, т.2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ, вр. с чл. 9 от ЗУБ, е отказано да и бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

По изложените в жалбата твърдения за незаконосъобразност на решението – се моли същата да бъде уважена. Навеждат се доводи за наличие на нарушение на чл.35, чл. 36 АПК и чл.75, ал.2 ЗУБ при изясняване на обстоятелствата и обсъждане на представените обяснения. Конкретно се подчертава, че е игнориран факта, че причините да напусне страната са свързани с наличието на преследване от властите въз основа на религиозната ѝ принадлежност. Визира се, че лицето изповядва бахайската религия, която в И. е забранена със закон, а нейните последователи са масово преследвани, дискриминирани и репресирани от властите и от обществото. Освен това оспорващата е била задържана в арест, подлагана е на редица разпити и е осъдена с присъда. В тази връзка се счита, че административния орган неправилно е приел за негодни представените от нея документи, които са налични единствено в електронен формат и са достъпни през електронната система за правосъдие в И.. На следващо място е посочено, че ситуацията в страната на произход не е съобразена с бежанската ѝ история, което е довело до погрешни изводи изложени в обжалваното решение. С оглед всичко изложено се моли да се уважи жалбата и да се отмени оспореното решение като се върне преписката на ответника със задължителни указания за уважаване на молбата за закрила.

В съдебно заседание Е. Х. лично и чрез адвокат И. поддържа жалбата си. Адв.И. се позовава на справка за страната по произход, представена по делото съгласно, която в И. членовете на бахайската общност са преследвани и подложени на тежки репресии от страна на властите в И., поради което страхът ѝ от преследване се явява основателен и покрива предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. Прави се довода и за половата принадлежност на молителката, като изтъква че въпреки, че не е обосновала молбата си със страх от преследване, заради това, че е жена или заради положението на жените в И., то задължение е на административния орган да анализира всички обстоятелства от значение за случая. Във връзка с визираното сочи, че решението следва да бъде върнато за повторно разглеждане на спора като се вземе предвид и този признак за преследване.

Ответникът, чрез юрк. К., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Соци, че административният орган е изследвал в детайли бежанската история и правилно е преценил, че не отговаря на изискванията на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Прави се твърдението, че не е нарушена разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като са изследвани всички факти и доказателства по приложената преписка.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 30.04.2025г. по отношение на решението, връчено на 29.04.2025г., е в срок, допустима е, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

В тази връзка се съобрази следното:

Производството пред ответника е образувано по молба с вх. №ВР-13-551/31.05.2024г. на РПЦ –С., отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“ (л.100) от Е. Х., от женски пол, [дата на раждане] в И., [населено място], гражданка на И., етническа принадлежност - персийка, вероизповедание - бахаизъм, семейно положение - неомъжена, ЛНЧ: [ЕГН].

При подаване на молбата си от 31.05.2024г. Е. Х. се е представила и е регистрирана в ДАБ при МС като П. А., [дата на раждане] в А., общ. М., гражданка на А., етническа принадлежност- узбек, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение - неомъжена. Била е регистрирана в АИС „Бежанци“ с горещитираните лични данни и ЛНЧ [ЕГН]. Личните ѝ данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т.3 от Закона за убежището и бежанците от 31.05.2024 г. (л.89), като и е разяснено обстоятелството, че за представяне на неверни данни носи отговорност по чл. 313 от Наказателния кодекс на Република България.

От изготвена докладна записка от 12.06.2024 г. (л.73) се установява, че Е. Х. (под № 46 и име П. А.) не е изчакала края на административното производство за предоставяне на международна закрила, а е напуснала самоволно общежитието на отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“, където е била настанена. С решение № 9052/28.08.2024 г. на заместник - председателят на ДАБ при МС (л.69) производството за предоставяне на международна закрила е прекратено.

В последствие след задържането на лицето в Ш. е върната в Република България съгласно Регламент Д. (Регламент (ЕС) №604/2013).

На 20.12.2024 г. Е. Х. е подала молба с рег. № УП-16106 (л.67) с искане за възобновяване на производството за международна закрила и отново е настанена в РПЦ - [населено място], отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“. Същата е поканена на интервю на 09.01.2025 г. (л.62), на което е посочила, че при регистрацията се е представила с чужда самоличност като името и гражданството ѝ не са истински. Тъй като очаква да получи документите си е изразила желание интервюто да бъде отложено за друга дата.

Във връзка с изложеното на 27.01.2025 г. чуждата гражданка е подала молба с рег. № УП-16106 (л.59) за промяна на личните ѝ данни, в която е посочила, че истинското ѝ име е Е. Х., гражданка

на И., като при регистрацията ѝ в центъра през месец май 2024 г. се е представила с фалшива самоличност - П. А. от А.. Предоставила е оригинална лична карта № 14436555, серия № Д14/436885, издадена от Ислямска Република И.. При превода на документа е установено, че освен имената и страната на произход, при регистрацията лицето е посочило неверни данни за датата и годината си на раждане.

В производството на основание чл.63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.4 от протокол с рег. № УП-16106/29.05.2025г. (л.32 до л.35). Интервюто се е състояло в присъствието на преводач от персийски език. Видно от протокола за проведено интервю - Е. Х. е потвърдила, че при първоначалната ѝ регистрация се е представила с фалшиво име –П. А., тъй като се е страхувала, че заради представените документи можела да си има проблеми в И.. Твърди, че през месец декември 2023г. е напуснала легално И., с паспорт и е пристигнала със самолет в Турция, където е останала за около 4 месеца. От Турция е влязла в Република България, нелегално, с трафикант през месец май 2024г. и е била арестувана на границата със С.. В следствие на това е била принудена да подаде молба за закрила, като се е представила с фалшива самоличност. След подаването на молбата е останала за около година в България, не е изчакала отговор на последната, а е тръгнала отново към С., като крайната и цел е била да стигне до Ш., където живеела нейната сестра. По нейни думи е подала молба в Ш., но била депортирана отново в България. Обяснила е, че не притежава паспорт, защото е бил унищожен от трафикант. Декларирала е, че етническата ѝ принадлежност е персийка и че не е имала проблеми заради своя етнос, но изповядвала религията бахаизъм, а не сунит, както е била посочила при първоначалната си регистрация. Споделила е, че е преследвана и има издадена присъда от иранския съд. Твърди, че животът ѝ както и този на нейната сестра са в опасност от иранските служби „Е.“, службата „С. П.“, която е пряко подчинена на духовния лидер и всички официални органи в И., като единствената причина е свързана с изповядваната от нея религия. По нейни думи, заради това обстоятелство с каквото и да се захванела е обвинявана от официалните власти, че работи срещу ислямския строй и религия. Твърди, че те познавали много добре семействата, които изповядват бахайската религия. Допълва, че никога не се е занимавала с религиозна дейност и единственото, за което се е борила е да учи деца да четат и пишат. Излага и твърдения, че е живяла в тежки психически условия в държавата си по произход и идвайки в България се е страхувала да не бъде върната отново там. Разказва, че баща ѝ не живее с тях, а майка и е починала, едната ѝ сестра е в Ш. и живеела там легално от 7 години, а другата ѝ сестра към настоящия момент живее в И., но от 6 месеца се местела непрекъснато в различни градове, защото тайните служби я търсели, за да я разпитват за нея. Посочено е като причина, че има издадена присъда в И., с която ѝ е наложено наказание от 10 години лишаване от свобода. Разказва още, че след постановяване на първоначалната ѝ присъда е подала жалба до Апелативния съд на И. преди да излезе окончателната такава. Пояснява, че именно адвокатите ѝ са тези, които са я посъветвали да напусне И., преди да излезе окончателното решение и името ѝ да бъде включено в списъка с лицата, които имат забрана да напускат страната. Във връзка с издадената присъда обяснява, че е била задържана в И. през месец октомври 2022г.. Била е арестувана в един център в [населено място], в който се събирали афганистански деца, чиито родители не са ирански граждани и за това не можели да бъдат записани в училище. Това била нейната социална дейност, но властите са я обвинили във вероотстъпничество. Съобщава, че е била в ареста за около седмица, след което е била освободена, но след това продължили да я викат на разпити и е била освободена под гаранция от 30 млд. томана, платени от сестра ѝ, за да я освободят до приключване на съдебното

производство. Напуснала е И. около една година след това. Твърди, че е осъдена на 10 години затвор и 76 удара с камшик, заради действия срещу националната сигурност на страната, разпространение на материали срещу строя, обиди срещу свещената религия и действия срещу обществения строй в страната. В тази връзка категорично е заявила, че не е извършила нито едно от тези обвинения, но всяко действие което извършвали бахаите се считало от властите за действие срещу строя. В заключение сочи, че има висше образование по индустриален мениджмънт и в държавата си по произход е работила в частна фирма за внос и износ на стоки.

Посочено е, че молителката е предоставила фотокопия на следните документи (от л. 36 до л. 52): постановление от 31.10.2022 г. от трето следствено отделение на революционната прокуратура на И.; призовка № 401/1615/101/1 от 01.01.2023 г., за явяване на Е. Х. в централен полицейски разузнавателен орган в [населено място]; призовка № 0832/1401 от 27.01.2023 г. от дирекция за изпълнение на наказанията; окончателна наказателна присъда № 15-899/67 от 12.02.2023г. на пети отдел за изпълнение на наказателни присъди в революционната прокуратура на [населено място]; жалба до прокуратурата с рег. № 36/66710 от 12.07.2023 г. от Е. Х. срещу Решение по дело № 4028326023317828 от 08.08.2023 г.; решение по дело № 4028326023317828 от 08.08.2023 г. на първо отделение на обществения и революционен съд в [населено място]; копие на решение от 12.01.2024г. на 19 -то отделение на Апелативен съд в област И. по дело № 40283260233178728; призовка за изпълнение на присъда от 19.01.2024 г. по дело № 4025050220009209 от 5 ти отдел за изпълнение на наказателни присъди на обществения и революционен съд на област И..

По тези доказателства ответникът е приел, че от превода на предоставеното фотокопие на окончателна наказателна присъда № 15- 899/67 от 12.02.2023 г. на пети отдел за изпълнение на наказателни присъди в революционната прокуратура на [населено място] е видно че в т. 15 от нея, срещу размер на наказанието не са посочени никакви конкретни наказания, които са наложени на молителката във връзка с цитираните т. 14 обвинения за извършени от нея престъпления. От представеното фотокопие на решение на първо отделение на обществения и религиозен съд в област И. по дело № 4028326023317828, е установено, че е издадено на 08.08.2023 г. и е обявено на 12.08.2023 г., а от копие на жалба от Е. Х. до Апелативния съд в област И. срещу решението на първо отделение на обществения и религиозен съд в област И. е подадена на 12.07.2023 г. След извършен анализ на представените фотокопия е заключено, че излиза, че жалбата е подадена един месец преди да бъде издадено решението. Отбелязано е и че в жалбата като номер на дело е посочен 40283260233178728, а в копието на решение на първо отделение на обществения и религиозен съд в област И. като номер на дело е посочен № 4028326023317828.

Прието е, че представените документи не са в оригинал, поради което и не са приети за годни доказателства, които да са издадени от официалните власти в И.. В тази връзка е отбелязано че, не може да се приеме, че тя е напуснала родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение и/или убеждение.

С оглед изложеното - молбата е счетена за неоснователна. Не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец във връзка с чл. 8 от ЗУБ. Маркирано е, че общата обстановка в И. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. Посочената от Е. Х. причина, а именно евентуални бъдещи проблеми във връзка с издадената и присъда в И., вероятността да бъде убита, както и опасения от преследване от страна на иранските власти е хипотетична и недоказана и не се оценява като релевантен мотив за предоставяне на статут на бежанец. Във връзка с твърденията на молителката, за преследването ѝ от иранските служби „Е.“, службата „С. П.“, по причина религията ѝ –бахаизъм е коментирана справка с вх. № МД-02-95/12.02.2025г. на дирекция „Международна дейност“ на

ДАБ при МС, от която е прието, че иранските закони отричат свободата на религията на бахаите и ги дискриминират, но посоченото обстоятелство не касае молителката, тъй като липсват категорични данни, че в действителност проповядва тази религия. В подкрепа на това твърдение е посочено, че лицето съзнателно е предоставило невярна информация при първоначалната си регистрация, представяйки се под чужда самоличност.

Визирано е, че първоначално лицето не е имало намерение да подаде молба и да ползва закрилата на страната ни, тъй като е направила това, когато е била задържана. Крайната ѝ цел – видно от интервюто е Ш. (л.33 от делото и л.2, въпр. № 9 от интервюто). Самоволно се е отклонила от производството по закрила и е отишла в Ш., при сестра си, но е била задържана и върната в Република България съгласно Регламент Д. (Регламент (СЕС) № 604/2013).

Прието е, че кандидатът е имал достатъчно време да се запознае с общоизвестни за страната си факти и с тази цел се стреми да представи значими за ЗУБ обстоятелства, с които да се опита да получи международна закрила, поради което бежанската история е поставена под съмнение.

Направен е извода, че се касае за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила, тъй като съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Ето защо е прието, че няма основания за предоставяне на бежански статут. Изложените мотиви не са правно значими. Не е заявено да има опасност от преследване, а направените опасения за това са хипотетични и недоказани, представени с единствена цел получаване статут на бежанец. Не е заявила спрямо нея да има предприети реални действия за преследване на някое от основания за закрила вкл. преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Не е налице и хипотезата по чл.8, ал.5 т.6 от ЗУБ.

На следващо място е прието, че молбата за предоставяне на хуманитарен статут е неоснователна също. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че кандидата е била принудена да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че молителката не е била изложена и за нея не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Прието е, че установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителката е била принудена да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността и в случай на въоръжен конфликт. Спрямо нея не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на съда в Л. по дело № С - 465/07, на чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на молбата. Изрично в тълкуването е признато правото на преценка за силата на степента за безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт.

Коментирана е приложената справка с вх. №МД-02-95/12.02.2025г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, от която е прието, че няма безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства. Няма и основания да се счете, че ако се върне лицето –със самото и присъствие на територията на държавата по произход – има реален риск от заплахата за живота, здравето или целостта и. Посочено е, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9 от ЗУБ., сред които не е лицето.

Направен е извода, че не са налице разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според това решение, наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращо въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки заплахи. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, тя би била изправена пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

Не са установени и предпоставките по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. С оглед изложеното изцяло е отхвърлена молбата за закрила.

В съдебно заседание от 11.07.2025г., с цел изясняване на спорни моменти по делото бяха допуснати обяснения от жалбоподателката (чрез преводача). Сочи, че за да не бъде депортирана в И. се е представила с фалшива самоличност. Била е в много тежко психическо състояние и за това е искала да отиде в Ш., при сестра си. Позовавайки се на представените от нея документи в административното производство и твърди, че я грози затвор, ако се върне в родината си. Обяснява, че Иранската съдебна система е електронизирана и единствения начин, по който човек може да се сдобие с документ е чрез изтеглянето му от официалния сайт на съда, не се издавали документи в оригинал. Подчертава, че с първоначалното решение на съда на стр. 47 и окончателното такова на стр. 51 е посочено наказание от 10 години „лишаване от свобода“ и 74 удара с камшик. Това нейно твърдение е потвърдено и от назначения по делото преводач, който заявява, че **на стр.51 и стр.52 изрично пише какво е наказанието -а именно посоченото -10 години ЛС и 74 удара с камшик за жалбоподателката.**

Жалбоподателката също обяснява, че е израснала в семейство, което изповядва религията бахаизъм и че хората, които заявяват публично пристрастията си към тази религия не са приемани в университетите, а в последствие, ако се разбере са изключвани от там. Имат едно висше училище –университет, в който могат да се

образоват и да получат висше образование, но дипломите, които се издават от него не се признават в И.. Изповядващите религията бахаизъм имат право да завършат само средно образование. Допълва, че ако във формуляра, който се подава при постъпване в университет или за работа се попълни в колонката за религия "бахаизъм", то молбата се отхвърля веднага. Ако не се постъпва на работа в държавна институция, а в частния сектор -не е задължително да се попълва графата, касаеща религията на кандидата.

В това заседание, съдът даде възможност на преводача да потвърди дали е допусната грешка при превода на датите на л.42 от делото -едно от основанията за отказ на ответника, че жалбата е след присъдата. В отговор на този въпрос се сочи, че е допуснала техническа грешка в писмения превод, извършен от нея, като **датата 12 август следва да се чете 12 юли, което означава, че жалбата не е подадена преди постановяване на решението, а веднага след него.**

л.133. Във връзка с представени документи за сведение на съда от процесуалния представител на жалбоподателката (на чужд език), преводачът посочи, че са от 01-03.07.2025г. и касаят арести на лица, които изповядват бахайската религия и всички те са в затвора с различни присъди, като на всеки лист има снимка на конкретен човек и каква е присъдата. Има и обобщена справка какви са точно присъдите, като са посочени и конкретни обвинения, за това че лицата изповядващи бахайската религия са агенти на И., които се борят срещу върховния А. на Ислямска република и срещу свещената религия ислям. Подчертава, че тази информация е от сайта, в който са описани всички задържани ирански граждани и техните присъди. Описаните доказателства се намират по делото (от л.112 до л.131).

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО, освен посочените по-горе са представени и нови доказателства от процесуалния представител на жалбоподателката, както следва: Резолюция на Европейския парламент от 28.11.2024г., относно все по-засилените и системни репресии срещу жените в И.. На първо място е видно, че не са намалели систематичните нарушения на правата на жените в Ислямска република И. и нейната „морална полиция“, а жените, **които се явяват публично без забранка, често са тормозени, лишени от свобода, изтезавани и дори убити.** Посочено е, че иранското правителство е обявило намерение да открие „клиника за лечение“ за жени, които нарушават **строгите закони за хиджаба.** Взет е предвид и меморандума „Въпрос за бахайската общност“ от 1991г., подписан от върховния лидер Аятолах А. Х., е призовал да се блокира напредъка на бахайската общност, като през месец март и април 2024г. най-малко 72 от 93-те лица от бахайската общност, в съда са били жени. Във връзка с приетото са призовали иранските органи да отменят цялото законодателство, което дискриминира жените и момичетата, както и осъжда преследването на етнически и религиозни малцинства. Призовали са за незабавното и безусловно освобождаване на всички защитници на правата на жените и жертвите

на произволно задържане, включително жените от бахайската общност Н. Е. и П. Х., както и гражданите на ЕС (л.150 и сл.).

На следващо място са представени няколко статии относно положението на жените със следните заглавия: забрадки и забрани; драстични наказания за жените в И., която касае задължението на жените да носят забрадки на обществени места и разкази за грубото отношение на нравствената полиция към жените, които са без забрадки. Видно от статията на л. 155, е че **31 жени са екзекутирани в И. през 2024г.**, според информация в доклад на организацията I. H. R., като това е най-високата цифра, откакто неправителствената организация е започнала да регистрира използването на смъртно наказание в Ислямска република И. през 2008г. На л. 157 И.: 1000 екзекуции само за година (статия от 14.03.2025г.). От Свободна Европа разследвания и анализи със заглавие „как се казва това, което става с жените в И. и А.“. **Установява се, че ги бият, затварят в къщи, казват им как да се обличат, не им дават да учат и да работят.** Лишени са от много права и целият свят знае за това, но не се знае, че за това , което преживяват няма точна дума. На л. 167 е статия със заглавие как живеят жените в И. днес от 09.03.2024г. –заплахи, съдебни дела, наказания, режимът в Т. преследва и тормози иранските жени, но борбата за свобода продължава „Не искам да се връщам към този отблъскващ вид, който създадоха за нас.“ Установява се, че репресиите на режима засягат мнозина. Конфискуват се автомобили, жените са нападани и унижавани. Най-често мишена стават онези, които отказват да носят забрадки. Властите продължават да третират жените като второкласни граждани пишат от „А. интернешънъл“ в свой доклад за ситуацията с човешките права в И..

От ответника на л. 137 е представена справка от 26.08.2025г. относно Ислямска Република И. и актуална обществено-политическа и икономическа обстановка (към 26.08.2025г.), справка от 20.03.2025г. относно Ислямска Република И. -актуална политическа и икономическа обстановка към 20.03.2025г. (л. 140), справка относно Ислямска Република И. –конфликтът между И. и И. и отражението му върху бахайската религия (л.148). Видно от последната от конфликта между И. и И. - има арестувани над 21 000 лица, изповядващи бахайската религия.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

На първо място се установява, че ответникът по силата на разпоредбата на чл.75, ал.1 от ЗУБ е компетентен да постанови акта.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма, изложени са мотиви, но представените доказателства не са обсъдени правилно, което е процесуално нарушение от категорията на съществени при обсъждането на предпоставките дали има или не основания за хуманитарен статут, защото е видно,

че при правилното разглеждане на доказателствата във връзка с присъдата на кандидата за закрила и подадената жалба -изводите биха били други. Категорично се установява, потвърдено и от преводача в с.з., че по отношение на страната има присъда, както и че жалбата е депозирана след същата. В тази връзка ответникът е проявил формализъм и бланкетност, което е самостоятелно основание за отмяна в тази част.

Във връзка с гореизложеното съдът намира, че е неправилен извода на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Анализът на фактите, изложени от молителката в хода на проведеното с нея интервю, както и на събраните доказателства в хода на административното и на настоящото съдебно производство, сочи на извода, че са доказани твърденията ѝ, че е преследвана, поради своите религиозни убеждения. Ответникът неправилно не е кредитирал бежанската история за наличието на преследване по религиозен признак, тъй като не е била подкрепена с годни доказателства и защото е звучала недостоверно. За това -какво е наказанието и кога е депозирана жалбата срещу присъдата -по делото има категорични доказателства. Същите са чрез направения превод от преводача в съдебно заседание на 11.07.2025г.. Макар да се установи, че в превода е допусната техническа грешка и датата 12 август е следвало да се чете 12 юли, то това, не означава, че ответникът не е длъжен да изясни изцяло релевантните факти. Безспорно се установи и че жалбата не е подадена преди постановяване на решението, а веднага след това. Не се установи непълнота на наказанието или неяснота, защото съгласно мотивите на иранския съд изложени в решението му (л.51 от делото) безспорно се установява какво е обвинението и за какво е осъдена. Описани са престъпленията, в които е обвинена, а именно 1. Дейност срещу националната сигурност на страната, 2. Разпространяване на материали срещу обществения строй на страната, 3. Обиди срещу свещената религия ислям, 4. действия уронващи обществения ред. По тези обвинения е осъдена на десет години лишаване от свобода и 74 удара с камшик. Последното обстоятелство се подкрепи и от преводача, който в съдебно заседание от 11.07.2025г. посочи, че на стр. 51 и стр. 52 от решението изрично е написано, че е осъдена на 10 години „лишаване от свобода“ и 74 удара с камшик. Видно е от решението на следващия съд, че не са налице условия за произнасяне на друго решение от страна на членовете на съдебния състав, поради което е отхвърлил жалбата ѝ. Т.е. последният е бил съгласен с изложеното в първоинстанционното

решение и то конкретно с наложените наказания и само е отхвърлил жалбата ѝ срещу него. По-отношение на разликата в една допълнително поставена цифра в жалбата (7) -съдът счита, че се касае за техническа грешка, тъй като цифрите 7 и 8 се намират една до друга и при изписването им може да се допусне грешка чрез излишното добавяне.

Не се споделя твърдението на ответника, че след като оспорващата е завършила университет и е работила в частна фирма, то не е налице преследване, заради изповядваната от нея религия. От обясненията на жалбоподателката /с.з. 11.07.2025г./ се установи, че е израснала в семейство, което изповядва религията бахаизъм и че хората, които заявяват публично пристрастията си към тази религия не са приемани в университетите, а впоследствие, ако се разбере са изключвани от там. Имали едно висше училище –университет, в който могат да се образуват и да получат висше образование, но дипломите, които се издавали от него не са били признавани в И.. Изповядващите религията бахаизъм имали право да завършат само средно образование, а ако във формуляра, който се подавал при постъпване в университет или за работа се попълни в колонката за религия бахаизъм, то молбата се отхвърляла веднага. Задължително било да се попълни графата за религията при постъпване на работа в държавна институция, а в частния сектор-не било задължително. Следователно тези обяснения, които съдът кредитира установяват, че лицата, изповядващи религията бахаизъм, за да могат да работят в държавния сектор или да учат - трябва да прикриват вярата си -така, както е направила оспорващата.

Относно изложеното от ответника твърдение, че лицето не е доказало несъмнено, че изповядва бахайската религия -СЪСТАВЪТ не го споделя. В тази връзка трябва да се има предвид решение от 04 октомври 2018г. на СЕС по дело С-56/17г. по делото „Ф.“. Видно от т.3 *„молителят, който се позовава на преследване, поради мотиви- основани на религията, не е длъжен да подкрепи твърденията си за религиозните си вярвания, да прави декларации, или да представя документи за всички елементи на понятието „религия“.* Молителят, обаче трябва да подкрепи тези твърдения с достоверни данни, като представи елементи, въз основа на които компетентният орган може да удостовери истинността на тези твърдения“. Съставът намира, че гореизложеното е направено от жалбоподателката с представените копия на призовка № 401/1615/101/1 от 01.01.2023 г. (л.36) за явяването ѝ в централен полицейски разузнавателен орган в [населено място]; призовка № 0832/1401 от 27.01.2023г. от дирекция за изпълнение на наказанията. От последната е видно, че причината за призоваване е даде обяснения във връзка с дейността ѝ срещу националната сигурност на страната, разпространяване на материали срещу обществения строй на страната, обиди срещу свещената религия ислям. Пред ответника е имало и данни за окончателна присъда № 15-899/67 от 12.02.2023г. и за осъждането на лицето на общо 10 години

„лишаване от свобода“ и удари с камшик. Следва да се допълни, че търсещата закрила не винаги може да представи посочените документи в оригинал и макар да е подсъдима, то се кредитира обясненията ѝ, че Иранската съдебна система е електронизирана и единствения начин да се сдобие с документ е като ги изтегли от официалния сайт на съда. съответно ако ответникът е имал съмнения, каквито бланкетно е изразил по отношение на тези копия, че не са автентични- е можел лесно да направи посочената справка.

За това какво е отношение на официалните власти към лицата, изповядващи различна религия, съдът напълно черпи информация от приложената справка с вх. № МД-02-95/12.02.2025 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от същата - Конституцията на И. определя страната за ислямска република, а Д.-шиитския дванайсети ислям за официална държавна религия. Почти цялото население изповядва мюсюлманската религия и според оценки на иранските власти 90-95% от приблизително 86 милиона жители на И. се придържат към шиитския ислям, официалната религиозна деноминация в Страната на аятоласите. Под един процент от населението принадлежи на немюсюлмански групи, вкл. 300 000 християни и 30 000 до 35 000 представители на зороастризма. Сред непризнатите от държавата религиозни групи са бахаите, чийто брой е 300 000-350 000 души, за които има съобщения за тормоз и арести. В доклад на австралийското Министерство на външните работи и търговията (DFAT) се посочва, че в И. има около 300 000 бахаи. Бахайската вяра се появява от вярата Баби (Babi faith), основана през 1844 г. в Ш., един от най-големите ирански градове. Бахайските вярвания произхождат от ислямската вяра за Дванадесетте шиити (вярата на мнозинството от населението в И.), които вярват в предстоящото завръщане на Дванадесетия имам (Дванадесетия наследник на пророка М.). Новата религия се разпространява бързо и веднага предизвика противоречия, като нейният основател, понякога известен като "Б.", е екзекутиран през 1850 година. Бахайската вяра не е призната в И. и нейните последователи се считат за неверници. Бахайските училища са незаконни, а обвиненията, повдигани срещу бахаите, са неясни, но може да включват "събиране и сговор с цел нарушаване на сигурността на страната" или "пропаганда срещу държавата". Земя, която е собственост на бахаи, може да бъде конфискувана, въз- основа на това, че е "нелегитимна", а бахаите нямат право на държавна работа (правителството е най-големият работодател в И.) или на социално осигуряване. Работодателите могат да откажат да наемат бахаи, а университетите да откажат да ги приемат за обучение (което може да е в резултат или на правителствен натиск, или на обществена дискриминация, или и на двете). Бахаите в И. са изправени пред риск от официална и обществена дискриминация въз основа на техния непризнат статус, враждебната реторика, използвана срещу тях в официалните изявления, и ограниченията, наложени върху тяхната заетост, образование и статут на семейно право. Бахаите, които са открити за своята вяра и

които се застъпват за правата на общността, са изправени пред висок риск от арест и/или налагане на наказание "лишаване от свобода". В тази връзка са и приложените по делото документи представени от процесуалния представител на жалбоподателката, като тяхното съдържание беше установено с помощта на преводача в съдебно заседание от 11.07.2025г. От посочените източници (от л. 112 до л. 131 от делото) става ясно, че тези документи са от 01-03.07.2025г. В тях са описани арести на лица, които изповядват бахайската религия и всички те са в затвора с различни присъди, а на всеки лист има снимка на конкретен човек и каква е присъдата му. Основните обвинения са в това, че лицата изповядващи бахайската религия са агенти на И., които се борят срещу върховния А. на Ислямска република и срещу свещената религия ислям. От справка с вх. № МД-02-468/26.08.2025г. и по-конкретно, в частта по отношение на официалните ирански власти към етническото и религиозно малцинство на асирийците-християни, е изнесена информацията, че на 15 юни Генералния секретар на ООН е представил доклад до съвета на ООН по правата на човека, съгласно който етническите и религиозни малцинства в страната са „значително засегнати“ в контекста на протести през 2022г. и 2023г. Членовете на бахайската общност, както и арменските и асирийски християни, продължават да се сблъскват с дискриминация, особено по отношение на свободата да практикуват религията си. Много от тях са арестувани по обвинения, свързани с националната сигурност, а местата им за поклонение са обискирани. Числеността на произволните арести на членове на малцинствени общности също се увеличава в контекста на последните протести. От представена справка от 06.10.2025г. (л. 148) и по-конкретно от съвместен доклад от 03.09.2025г. на Н. R. Watch и А. I. се установява, че иранските власти са арестували на 20 000 души от 13.06.2025г., началото на дванадесетдневната война между И. и И.. Според официална информация от говорителя на полицията от 12.08.2025г., общо около 21 000 души са арестувани. Сред арестуваните попадат членове на религиозни малцинства като бахаите, християните и евреите. Арестуваните са обвинени и в прозелитизъм на „сионистко християнство“ и във връзки с християнски общности в чужбина. Тридесет и петима евреи са били разпитани в Т. и Ш. за комуникация с роднини в И., а в изявление от 28.06.2025г. иранското Министерство на разузнаването е описало бахаите като „сионистка секта“.

Съдът констатира, че тази информация в посочените независими и отделни официални източници е единна, че религиозните малцинства, в частност бахаите в И. представляват рисков профил. Следва да се допълни, че вярата като лично и вътрешно отношение на индивида към конкретни морални категории и принципи - не винаги може да има обективни проявления, за които лицето да бъде укорено или да има някакви последици. Самият факт обаче, че има обвинения и присъда, на фона на посочените данни, придават достоверност на историята на търсещата закрила, че зад тези действия стои както нейната обществена дейност в подкрепа на

жените и децата да се образуват, така и нейната религия. Лицата не се осъждат за религията, което изповядват, а индиректно им се предявяват обвинения, свързани с това.

На второ място трябва да се има предвид, че независимо, че молителката не е обосновала молбата си със страх от преследване по признак пол-жена, то общоизвестно отношението на официалната власт в И. към жените. Тези факти се установяват и от представените от процесуалния представител на жалбоподателката доказателства. Така например от резолюция на Европейския парламент от 28.11.2024г., относно все по-засилените и системни репресии срещу жените в И. се установява, че не са намалели систематичните нарушения на правата на жените в Ислямска република И. и нейната „морална полиция“, а жените, които се явяват публично без забранка, често са тормозени, лишени от свобода, изтезавани и дори убити. Посочено е, че иранското правителство е обявило намерение да открие **„клиника за лечение“ за жени, които нарушават строгите закони за хиджаба**. Взет е предвид и меморандумът „Въпрос за бахайската общност“ от 1991г. подписан от върховния лидер Аятолах А. Х., е призовал да се блокира напредъка на бахайската общност, като през месец март и април 2024г. най-малко 72 от 93-те лица от бахайската общност, в съда са били жени. Във вр. с приетото са призовали иранските органи да отменят цялото законодателство, което дискриминира жените и момичетата, както и осъжда преследването на етнически и религиозни малцинства. Призовали са за незабавното и безусловно освобождаване на всички защитници на правата на жените и жертвите на произволно задържане, включително жените от бахайската общност Н. Е. и П. Х., както и гражданите на ЕС (л.150 и сл.).

Също така горепосоченото отношение е видно и от представените статии за положението на жените: "Забранки и забрана", от която статията е видно, че има драстични наказания за жените в И., когато не е изпълнено задължението на жените да носят забранки на обществени места, споделени са разкази за грубото отношение на нравствената полиция към жените, които са без забранки. Видно от статията на л. 155, е че 31 жени са екзекутирани в И. през 2024г., според информацията в доклад на организацията I. N. R., като това е най-високата цифра, откато неправителствената организация е започнала да регистрира използването на смъртно наказание в Ислямска република И. през 2008 г. На л. 157 И.: 1000 екзекуции само за година (статия от 14.03.2025г.). От Свободна Европа разследвания и анализи със заглавие "Как се казва това, което става с жените в И. и А.". Установява се, че ги бият, затварят в къщи, казват им как да се обличат, не им дават да учат и да работят. Лишени са от много права и целият свят знае за това, но не се знае, че за това, което преживяват няма точна дума. На л. 167 е статия със заглавие "Как живеят жените в И. днес" от 09.03.2024г. –заплахи, съдебни дела, наказания, режимът в Т. преследва и тормози иранските жени, но борбата за

свобода продължава „Не искам да се връщам към този отблъскващ вид, който създадоха за нас.“ Установява се, че репресиите на режима засягат мнозина. Конфискуват се автомобили, жените са нападани и унижавани. Най-често мишена стават онези, които отказват да носят забрадки. "Властите продължават да третират жените като второкласни граждани" - пишат от „А. интернешънъл“ в свой доклад за ситуацията с човешките права в И..

Във връзка с изложеното -съдът приема, че не се касае за мигрант, какъвто извод е направил ответника. Това е така, защото както в интервюто, така и при обясненията в с.-з. молителката не споделя да е имала финансови затруднения. Точно обратното заявила е, че е работила в частна фирма за внос и износ на различни стоки и притежава собствен имот –къща (л.33, въпрос 11 и 12). Видно от интервюто на л.33- лицето е заявило и че има сестра в Ш., като целта и е била да достигне при нея /въпрос 9/ и то по причина, че иска да бъде при близък човек, който да се погрижи за нея, поради тежкото ѝ психическо състояние от преживяното в И., което е резонно за всеки човек преживял описаното в интервюто ѝ, свързано с присъдата и данните, че майка ѝ е починала, баща им ги е изоставил, няма съпруг, а са ѝ останали само двете и сестри.

Следователно съдът приема, че е установено, че жалбоподателката основателно се страхува от преследване, поради своята религия и пол, което е основание за предоставяне на бежански статут по чл.8, ал.1 от ЗУБ. Този извод обаче се прави въз основа на новите данни във връзка с представените съдебни документи. Същите са били отхвърлени въз основа на обстоятелства /неточен превод/, които се опровергаха в съдебно заседание. Това е процесуално нарушение, тъй като ответникът дефакто е формирал изводи при необсъждане на посочените данни. Изложеното налага отмяна на акта на процесуално основание в тази част -за да се обсъди наново и страната да не бъде лишена от една инстанция.

По отношение на решението на ответника да не предостави хуманитарен статут -съдът отново на база на гореизложеното констатира, че е допуснато съществено процесуално нарушение. Видно от чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, които може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешно отношение, тежни заплахи за живота и личността следствие от безогледно насилие във връзка с вътрешен или МН конфликт. Последната хипотеза не е налице, тъй като в страната по произход няма въоръжен конфликт, както и няма безогледно насилие. Самото присъствие на територия на държавата не би застрашило нито живота, нито здравето на лицето. Причините не са общовалидни, а с оглед личната история. В тази връзка се споделя позоваването на пълзящата скала, въведена с т.39 на решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г., свързана с това, че когато лицето изтъква основания, свързани с личното му положение, то това намалява вероятността на ситуация на безогледно насилие и реална опасност следваща от

самото му присъствие в подобна страна т.е колкото по –способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи му обстоятелства, свързани с личното му положение, толкова по-ниска е степента на безогледно насилие. Следва да се има предвид, че за да се приложи чл.15, б.в от Директива 2004/83 ЕО не само следва да има въоръжен конфликт /външен или вътрешен/, но и трябва да е достигнал толкова висока степен, че да има сериозни основания да се счита, че лицето като се върне самото му присъствие ще го постави в реален риск от заплахата. Подобни данни от справка относно актуална обществено-политическа и икономическа обстановка в И. вх.№МД-0468 от 26.08.2025г. на л.137 не се установяват. Макар да има съобщения в пресата от 12.08.2025г., както и официални изявления на говорителя на иранската полиция, които показва, че общо около 21 000 заподозрени са арестувани по време на дванадесетте дни на сражения между И. и И. през юни 2025г. Отбелязано е, че 260 от тези лица са заподозрени в шпионаж, други 172-ма са арестувани за незаконно заснемане на събитията, а според съобщения в медиите, не е ясно колко от предварително арестуваните все още са в ареста. От справка вх. № МД-02-542/06.10.2025г., относно конфликта между И. и И. (дванадесетдневната война от 13.06.-25.06.2025г.) се установява, че на 24.06.2025г. И. и И. са се споразумяли за прекратяване на огъня, след като са били подложени на натиск от страна на САЩ. Съгласно статия в Т. Н. У. Т., публикувана на 24.06.2025г., между И. и И. е постигната договореност за прекратяване на военните действия. В статията са посочени и конкретни детайли за механизма на изпълнение на прекратяването на огъня, например, че сделката включва задължение за спазване на строг режим, при който всяко нарушение от страна на И., установено чрез допълнителни ракетни обстрели, води до незабавни мерки и обявяване на ответни действия от израелската армия. Посочено е, че примирието между И. и И. се е запазило до 24.06.2025г. след леки колебания. Израелският премиер Б. е заявил, че И. се е съгласил за прекратяване на огъня с И. в координация с президента на САЩ -Т., след като страната е постигнала всички свои военни цели, включително премахване на заплахата от иранските ядрени ракетни програми.

От друга страна – видно от решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г. /Е./ - съществуването на тежки и лични заплахы за предоставяне на субсидиарна закрила може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахы. С оглед изложеното се установява липса на спокойна среда в страната по произход, но това не е достатъчно да се приеме, че са налице основанията по чл. 9, ал.1 т.3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Няма и данни за наличието на предпоставки

по т.1 и т.2 на чл.9 от ЗУБ. Лицето не го грози смъртно наказание или екзекуция. С наложената присъда от 47 удара с камшик обаче предвид отричането на подобно отношение в съвременния свят към човека- съдът намира, че ще има за ефект унижително отнасяне и нечовешко третиране -хипотезата на чл.9, ал.1 т.2 от ЗУБ. Следва да се има предвид, че подобно наказание е в противоречие с чл.3 от ЕКЗПЧ. Съдебната практика също е категорична -дело №12266/21г. на настоящия състав - оставено в сила с решение №3352 от 29.03.2023г. по адм.дело №6912/22г. на IV о на ВАС. По този казус - на същия състав на АССГ - отново има ксерокопия на съдебни документи, както и лице, свързано с бахайската религия. Също в решението по дело №10375/20г. на 19 с-в на АССГ, /оставено в сила с решение №2813 от 02.03.2021г. по адм.дело №860/21г. IV о.ВАС/ -е посочено, че при подобно наказание удари с камшик винаги следва да се преценява въпроса за нечовешкото отношение като по дело Г.С срещу България на ЕСПЧ №36538/17г. е изтъкнато, че подобно третиране /вкл. и риск от такова/ връщането на лицето е недопустимо и автоматично го възпрепятства. Съставът следва да допълни, че доколкото ответникът не кредитирал доказателствата във връзка с наложената присъда е допуснал процесуално нарушения с необсъждането на принципа за забрана за връщане в чл.4, ал.3 вр. с чл.33 от Конвенцията за статута на бежанците.

Следователно – жалбата е основателна и следва да се уважи- да се отмени в цялост решението на ответника, като преписката се върне на последния за ново произнасяне съобразно указанията, които са да обсъдят отново представените съдебни доказателства, ведно с данните за тях в съдебно заседание, да се изложат мотиви касателно преследването по признак пол, както и дали предив наложеното наказания - 47 удара с камшик не очертава хипотезата на унижително и нечовешко отношение. Всички тези данни да се разгледат и във връзка с признака за религиозна принадлежност. Обсъдените по-горе обстоятелства навеждат на довода, че на лицето следва да се предостави статут.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ като процесуално незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №3252 от 23.04.2025г. на Председателя на ДАБ по чл. 75, ал. 1 вр. чл. 8 и чл.9 от ЗУБ, с което е отказано на Е. Х. предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут

ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне по задължителните указания в мотивите.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ:

